

[Ole Bjørn Kraft.]

hvor meget der, naar det kommer til Stykket, vil komme til at medgaa til de øvrige Foranstaltninger, som dette Laan skal anvendes til. I Udvalget — jeg røber vist ikke nogen Hemmelighed, naar jeg siger det, og jeg formoder, at det ikke er nogen Hemmelighed — har Ministeren sagt, at han regnede med, at der under alle Omstændigheder vilde være 5 Mill. Kr. til Raadighed for det civile Luftværn.

Hvad enten det nu bliver 5 Mill. Kr. eller lidt mere eller mindre, lægger jeg Vægt paa, at det er blevet fastslaaet, og at jeg derfor roligt kan udtale det, at de Beløb, som her bliver tilovers, ikke er et Udtryk for, hvad der af Staten vil blive ydet til det civile Luftværn. Det er Midler, som nu bliver stillet til Raadighed, saaledes at Foranstaltningerne kan sættes i Værk, men det er Hensigten at bevilge paa de aarlige Finanslove de Beløb, som er nødvendige for Gennemførelsen af de Foranstaltninger, for hvilke Staten skal bære Udgifterne, saaledes at disse 5 eller 6 Mill. Kr. ikke kan betegnes som et Maksimum, men er en Slags Forudbetaling, der bliver ydet, saaledes at vi har Sikkerhed for, at Ministeren vil søge de Bevillinger, som er nødvendige.

Efter at dette nu er fastslaaet saa tydeligt og klart, som Tilfældet er, foreligger der fra Statens Side en klar og utvetydig Tilkendegivelse af, at Staten nu er rede til at bære sin Del af Udgifterne. Jeg vil da meget henstille til de Kredse i vort Land, som hidtil har holdt sig tilbage fra at deltage i dette Arbejde med Hensyn til, at man ikke mente det rimeligt, at man fra privat Side skulde bære Ofre, saa længe Staten ikke havde tilkendegivet sin Holdning dertil, nu at opgive deres passive Stilling over for Sagen og forstaa, at nu er det blevet klart, at det offentlige, Staten og Kommunerne, er rede til at bære sin Del, og at man da ogsaa fra private og private Organisationers Side maa gaa ind i Arbejdet med al den Iver, det fortjener. Vi ved, at De samvirkende Fagforbund er udtraadt af Dansk Luftværnsforening med den Motivering, at dette er en Statsopgave, og saa længe dette ikke var udtrykkeligt tilkendegivet, agtede de ikke at deltage i Arbejdet. Jeg maa gaa ud fra, at nu da det er tydeligt tilkendegivet, at Staten vil bære sin Del, vil de Betæneligheder, der har været, forsvinde, saa alle Kredse i vort Land kan komme til at deltage i det Arbejde, som forestaar.

Med Hensyn til det ret store Spørgsmaal om Tilvejebringelse af hele det store

Hjælperkorps, som er nødvendigt, hvis Foranstaltningerne skal gennemføres, har man under Udvalgsarbejdet truffet den meget vidtgaaende Beslutning at foreslaa at gøre det til et Værnepligtsspørgsmaal. Reglerne herfor findes i Ændringsforslag Nr. 5 til § 7, og de er naturligvis ret summariske. Der vil komme til at hvile et stort Ansvar paa Administrationen ved den nærmere Udformning af disse Regler. Jeg tror, det er en rigtig Beslutning, der er truffet, jeg tror, at der derigennem vil sikres, at dette Hjelpearbejde kan blive organiseret paa en tilfredsstillende Vis, saaledes at man faar Sikkerhed for, at det nødvendige Antal Hjælpere altid vil være til Stede og have den fornødne Uddannelse. Men tilbage bliver det naturligvis, at en Del af dette Arbejde skal udføres af frivillige, dels det Arbejde, som naturligt bliver Kvindearbejde, og dels andet Arbejde, som kræver særlige Forudsætninger, hvor man stadig væk vil have frivillige behov. Der staar ikke noget særligt i Lovforslaget om det, men jeg gaar ud fra og vil gerne have det bekræftet af den højtærede Minister, at det vil være muligt i den Overenskomst, som sluttes med Hensyn til frivilliges Deltagelse i dette Arbejde, at faa fastslaaet, at de under Udførelsen af Arbejdet vil være stillet paa samme Maade som de værnepligtige, der indkaldes dertil.

Under Ændringsforslag Nr. 7 foreslaas det i § 10 at indføje følgende: „Forinden Beskyttelsesrum indrettes, vil Indenrigsministerens Godkendelse heraf være at indhente.“ Jeg har allerede sagt i Udvalget — men har ikke krævet, at der ligefrem skulde foretages en Ændring deri —, at denne Bestemmelse forekommer mig uklar, thi Meningen maa dog være dette, at det er de Planer, efter hvilke disse Beskyttelsesrum bygges, som skal godkendes. Hvis de godkendes af Bygningsmyndighederne, saaledes at Beskyttelsesrummene i enhver Henseende er i Orden, er Godkendelsen dermed givet. Det er altsaa Planerne for deres Indretning, som skal godkendes. Det er ikke selve det, om man vil indrette eller ikke vil indrette et Beskyttelsesrum, det drejer sig om. Jeg tror i og for sig, at det ogsaa er Meningen med Ændringsforslaget, men jeg vil gerne understrege det, da Ændringsforslaget har faaet en sproglig Udformning, der eventuelt kunde rejse Tvivl.

Jeg vil gerne til sidst sige, at det er et meget vanskeligt Omraade, vi her er inde paa. Vi har ikke faaet og har ikke kunnet faa nærmere Enkeltheder at vide om disse Arbejder, vi nu fra alle Sider er